

fölállt, Putifárné-rózsaszín ujjával megérintette Arcz szeplős karját. „Fölkeveri a lelki békénket, aztán nyugodtan lelép?”

„Volt?”

„Micsoda, kedves János?”

„Akkor van is.”

„Mi?” A másik előbb időt vesztett a demizsonnál, majd behozta a teli pohárral. A kérdés lényege ugyanaz volt, viszont az időe már nem. Talán mégse sikerült egészen behozni?

Arcz kiitta a bort. „Amit én nem értek, azt én tisztázom.”

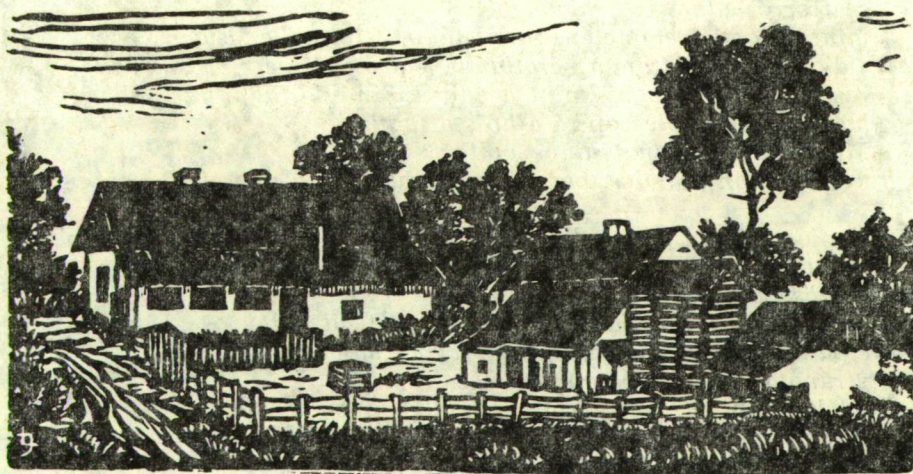
„És velünk mi lesz?”

Éva is készen állt az indulásra. Megcsókolta a lányokat, majd visszakérdezett a férje helyett: „mit akartok?”

Arcz fölnyalábolta Pétert és elindult kifelé. Merci bácsiék kikísérték őket. Hatalmas nyáréjszaka ragyogott a hegy fölött, felhőtlen, újhaldas. Hogy el lehetett volna ácsorogni alatta, vagy aláfeküdni, hanyatt az erős fűre, szívni a friss levegőt, és újrakezdeni az egészet! Legalább a beszélgetést, persze nem úgy kezdeni, hogy „vakok vagytok, tehetségtelenek vagytok”, hanem a békés éjszakához illően. Természetesen ugyanolyan nyíltan és őszintén... Merci bácsi úgy vágyott az egyenes beszédre, mint egy funkcionárius, de annyira elszokott már tőle, hogy köret nélkül megülte a gyomrát.

A környezetváltozástól Déli Ábrahámiban váratlanul kivirult a sok modern izmustól elhervadt líra: „fantasztikusok a csillagaid, János!”

„És mind az övé!” Merci bácsi egy lemondó kézcsokkal elbúcsúzott Évától. Arcz már tett néhány lépést Péterrel. Visszafordult. „Vihetitek. Ha akarjátok.”



Kabai szoba (fa melletti 1012)

1912